

Sygn. akt I CSK 105/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko M. S.A. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 października 2012 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w W. uwzględnił powództwo J. K. o ochronę dóbr osobistych przez zobowiązanie pozwanej M. Spółki Akcyjnej w W. do złożenia oświadczenia obejmującego przeproszenie powoda za naruszenie jego dobrego imienia, godności osobistej oraz prywatności i wizerunku, opublikowania tego oświadczenia na łamach dziennika „S.” oraz nakazania usunięcia z serwisu WWW[...]pl artykułów stanowiących źródło dokonanego naruszenia.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił ten wyrok przez usunięcie z treści oświadczenia fragmentów: „a w szczególności za tendencyjny, ośmieszający Pana J. K. dobór zdjęć” oraz „Przepraszamy Pana J. K. za naruszenie jego prawa do prywatności.”, a w pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanej.

Skarga kasacyjna pozwanej oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego, przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania skarżąca powołała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytania: czy opublikowanie w prasie informacji dotyczącej skierowania przeciwko powodowi prywatnego oskarżenia może stanowić naruszenie dóbr osobistych, podczas gdy wiadomość o tym jest powszechnie znana, ze względu na poinformowanie prasy przez oskarżyciela prywatnego, który wyraził zgodę na podanie jej do publicznej wiadomości; czy funkcjonariusz publiczny może domagać się ochrony swoich dóbr osobistych, związanej z zakazem opublikowania informacji dotyczących oskarżenia go lub pozwania, jeżeli sam naraża się na oskarżenie o pomówienie i skierowanie sprawy do sądu, czy takie działanie stanowi wykonywanie prawa; czy może być uznana za naruszającą dobra osobiste publikacja zawierająca zarzuty skierowane pod adresem powoda przez inne osoby, jeżeli autor publikacji krytykuje ich bezpodstawność oraz podkreśla, że nie mają odzwierciedlenia w rzeczywistości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku

prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przyczyn objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powołanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako istotne, nowe i nierozwiązane dotychczas, w przyjętym rozumieniu. Poruszone przez skarżącą kwestie nie dotyczą problemów nowych i w zasadzie związane są z wątpliwościami odnoszącymi się do stosowania prawa. Skarżąca nie przedstawiła argumentów przemawiających za trafnością podnoszonych twierdzeń, zmierza w istocie jedynie do poddania kontroli skarżonego rozstrzygnięcia. Osadzenie poruszonej materii w okolicznościach faktycznych sprawy pozbawia ją cech doniosłości o charakterze wykraczającym poza jej ramy.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.